

Arrest

nr. 84 249 van 5 juli 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische burger van Bagdad te zijn. Uw familie woont in de Al Selekh-wijk, uw schoonfamilie woont in de sjiitische Shaab-wijk. U en uw echtgenoot (S.N.A.) (O.V. X) hebben een eigen huis in de Shaab-wijk, maar wonen sinds 8 oktober 2002 in Sfax, Tunesië. Uw echtgenoot is een professioneel muzikant en legt zich specifiek toe op de qanun, een traditioneel Arabisch instrument. Uw echtgenoot gaf onder meer les op de faculteit van de Schone Kunsten in Bagdad. Daarnaast speelde hij in diverse orkesten en begeleidt hij bekende Iraakse of Arabische artiesten zoals Ilham Al Madfai. In de loop der jaren trad hij onder meer op tijdens het muziekfestival van Beiroet (30 juni 2011), in Londen (2007), Wenen (1998), Cairo (1996) en in het Institut du Monde Arabe (Parijs – 4 tot 5 februari 2011). De beelden van enkele van zijn optredens werden meerdere malen op televisie uitgezonden. In oktober 2002 verhuisde hij op vraag van

de Tunesische overheid naar Sfax. Hij gaf er les op diverse instituten verspreid over het land. Op 30 oktober 2010 werd uw echtgenoot telefonisch bedreigd door een onbekende Irakees toen hij voor een masterclass in Bagdad was. U was op dat moment in Tunesië. Op 17 juli 2011 werd uw echtgenoot in Sfax bedreigd door twee onbekende moslimextremisten. Een van zijn leerlingen werd eerder op de dag bedreigd nadat ze bij uw echtgenoot les had gevolgd. De belagers van uw man zeiden dat het een schande was dat hij muzikant was en dat hij de jeugd corrumpeerde met zijn muziek. Ze zwoeren dat ze het land zouden schoonmaken van personen zoals hem. Na het dreigement besloten jullie Tunesië definitief te verlaten omdat jullie er niet langer veilig waren.

Uw echtgenoot vertrok op 20 juli 2011 om de voorbereidingen op jullie definitieve terugkeer te treffen. U en uw kinderen bleven ondertussen in Tunesië. Uw echtgenoot werd echter bedreigd door drie onbekende Irakezen toen hij op 27 juli 2011 samen met uw broer en twee vrienden een bezoek bracht aan jullie huis in de Shaab-wijk. Na het dreigement in Bagdad probeerde uw echtgenoot een smokkelaar te vinden die u en uw gezin naar Europa kon brengen. De persoon die hij aansprak vroeg echter te veel geld, waardoor uw echtgenoot op 31 juli 2011 onverrichter zake terugkeerde naar Tunesië. Omdat de veiligheidssituatie in Tunesië tijdens die 14 dagen dusdanig verbeterd was, besloten jullie om toch in Tunesië te blijven. Maar bij de start van het nieuwe academiejaar op 12 september 2011 werd uw echtgenoot opnieuw bedreigd door drie onbekenden. Ze eisten dat jullie Tunesië zouden verlaten, anders zou uw echtgenoot voor de ogen van zijn kinderen worden vermoord. Op 14 september vertrok u met uw gezin richting Syrië. Enkele dagen later, op 19 september 2011 vertrok u met het vliegtuig richting Frankrijk. Na jullie aankomst bracht de smokkelaar jullie naar Brussel. Jullie vroegen op 20 september 2011 in België asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag steunt op de asielmotieven van uw echtgenoot, (S. N.A.). U haalt geen andere problemen aan. In hoofde van deze laatste werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Zo slaagde hij er niet een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Daar u zich volledig beroept op de door uw echtgenoot aangehaalde asielmotieven, kan ook ten aanzien van u niet gesteld worden dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Wat de asielaanvraag van uw echtgenoot betreft concludeerde het Commissariaat-generaal het volgende met betrekking tot de vluchtelingenstatus:

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de status van subsidiaire bescherming. Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal oordeelt dat uw vertrek naar België niet is ingegeven door een ernstig vrees voor vervolging in Irak, het land waarvan u de nationaliteit draagt. En dit omwille van onderstaande redenen:

U verklaart dat u op 30 oktober 2010 een dreigetelefoon kreeg toen u in Bagdad was. De onbekende persoon, die een Irakees accent had (zie CGVS, Suhad, p. 15), maakte u duidelijk dat u als muzikant niet welkom was in Irak. U weet echter niet wie deze persoon was, noch tot welke strekking hij behoorde (zie CGVS, Suhad, p. 14). Bovendien begaf u zich in de dagen voor uw vertrek meerdere malen in het openbaar: u vernieuwde onder andere uw lidmaatschap bij de Iraakse muzikantenvereniging (zie CGVS, Suhad, p. 15). Het is zeer opvallend dat u uw lidkaart ging verlengen daags nadat u omwille van uw muzikale carrière werd bedreigd en terwijl uw lidmaatschap van de vereniging één van de redenen van het dreigement zou zijn (zie CGVS, Suhad, p. 5). Verder liet u zich door uw schoonfamilie rondrijden in Bagdad, zodat u de stad kon bezoeken en kleren kon kopen (zie CGVS, Suhad, p. 15). Dit gedrag staat uiteraard haaks op de ernst van het dreigement. Te meer omdat u verklaart dat er in het verleden meerdere muzikanten werden vermoord, onder andere een dichte vriend van u (zie CGVS, Suhad, p. 16).

Verder valt op dat u sinds oktober 2002 regelmatig Bagdad bezocht, tenminste één à twee keer per jaar (zie CGVS, Suhad, p. 5) zonder ooit problemen te hebben gehad als gevolg van uw muzikale carrière (zie CGVS, Suhad, p. 5). Dat u na al die jaren opeens wel werd bedreigd, is volgens u een gevolg van de media-aandacht die u de laatste jaren kreeg in Irak, en een gevolg van het verlengen van uw lidmaatschap bij de muzikantenvereniging (zie CGVS, Suhad, p. 5). U kan bovendien niet overtuigen dat de toegenomen media-aandacht er voor zorgde dat u extra in de kijker liep. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat er in de media niets verscheen over de masterclass die u in oktober 2010 in Bagdad gaf (zie CGVS, Suhad, p. 14). De artikels die in de Iraakse media verschenen en waarnaar u verwijst (zie CGVS, Suhad, p. 13) dateren respectievelijk van 19 mei 2009 en 26 november 2008 (zie CGVS, Suhad, p. 14), dus meer dan een jaar voor de dreigementen. De media-aandacht waarover u het heeft was bovendien al veel langer aan de gang dan u beweert. Uit uw verklaringen en uit de documenten die u voorlegt blijkt namelijk dat u al voor uw vertrek naar Tunesië meermaals op de Iraakse televisie

kwam (zie CGVS, Suhad, p. 26). U trad bovendien al langer op met bekende artiesten en het boek waarmee u in Tunesië en Bagdad succes oogstte dateert uit 2007 (zie CGVS, Suhad, p. 27).

Het Commissariaat-generaal merkt daarnaast op dat u tussen 30 oktober 2010 en 27 juli 2011 geen bijkomende dreigementen ontving van de personen die u in Irak viseerden. U vernam in die periode ook niets meer van de persoon die u had gebeld (zie CGVS, Suhad, p. 16). En uiteraard is het opmerkelijk dat u ondanks het dreigement van 30 oktober 2010, in juli 2011 toch terugkeerde naar Bagdad met de bedoeling er permanent te gaan wonen (zie CGVS, Suhad, p. 4-5). Dit is een duidelijke indicatie dat u zich op dat moment veilig genoeg voelde in Bagdad en dat er geen sprake was van een ernstige vrees voor vervolging ten opzichte van Irak. Meer zelfs, u was van plan om u als soenniet in de sjiitische Shaab-wijk te vestigen terwijl u het vermoeden had dat de onbekende beller uit deze wijk afkomstig was (zie CGVS, Suhad, p. 15, 16).

Wat het dreigement van 27 juli 2011 betreft: u verklaart dat drie onbekenden u bij u thuis opzochten en u en uw zoon bedreigden. U zei hen dat u Irak zou verlaten omdat er voor u geen plaats meer is in Irak. Nadat ze weggingen deed u bij de politie aangifte van het incident. Behalve dit incident zou er niets gebeurd zijn in de tien dagen dat u in Bagdad verbleef. Bovendien heeft u tot op heden geen bijkomende indicaties dat deze personen nog naar u op zoek zijn (zie CGVS, Suhad, p. 9 & 18). U, noch iemand anders heeft immers nog iets van deze personen gehoord (zie CGVS, Suhad, p. 18), zelfs uw vriend Abu Ahmed niet. Nochtans woont deze tot op heden op het adres waar u werd bedreigd (zie CGVS, Suhad, p. 18). U beweert desondanks dat de personen uw huis nog steeds in de gaten houden, maar dit zijn enkel vermoedens van uwentwege aangezien u geen concrete aanwijzingen heeft die deze verklaringen ondersteunen (zie CGVS, Suhad, p. 18). Bovendien weet u niet wie u bedreigde en deed u ook geen enkele poging om te achterhalen wie er u bedreigde (zie CGVS, Suhad, p. 19). Dat u geen enkele poging ondernam om te weten welke personen u naar het leven stonden is opmerkelijk, men kan namelijk verwachten dat een persoon die met de dood bedreigd wordt een zicht wil krijgen op wie hem bedreigt en waarom. Te meer omdat uw familie, waaronder uw vader die eveneens een gepensioneerd muzikant is (zie CGVS, Suhad, p. 8), vlakbij uw huis woont.

Na het dreigement bleef u enkele dagen in Bagdad totdat u vervoer naar Syrië vond. U verklaart dat u bij uw schoonfamilie verbleef en erg voorzichtig was (zie CGVS, Suhad, p. 18). Daarom is het eerder bevreemdend te moeten vaststellen dat u verklaart dat u, toen u al wist dat u Irak definitief moest verlaten (dus na 27 juli) nog wat foto's van uzelf ging nemen op verschillende plaatsen in Bagdad, onder andere ophet Tahrir-plein (zie CGVS, Suhad, p. 23, 24). U legt deze tijdens het gehoor voor als bewijs dat u in juli 2011 in Bagdad was. Maar het feit dat u zoiets deed, lijkt niet in overeenstemming te zijn met de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging. U beweert dat u nog snel wat foto's wou maken van u in Bagdad omdat u op dat moment wist dat u Bagdad definitief zou verlaten (zie CGVS, Suhad, p. 23). Dit gedrag strookt echter niet met het gedrag dat men kan verwachten van een persoon wiens leven ernstig bedreigd wordt en die door onbekenden in het openbaar met de dood werd bedreigd. Men kan namelijk verwachten dat u in die situatie iets meer voorzichtigheid aan de dag zou leggen.

Verder merkt het Commissariaat-generaal op dat u doorheen uw asielrelaas enkele inconsistente en weinig coherente verklaringen aflegt. Zo is het opmerkelijk dat u in 2011 enerzijds de intentie had om samen met uw gezin definitief naar Irak terug te keren, anderzijds toch uw gezin de eerste periode nog eventjes in Tunesië liet, waar jullie nota bene bedreigd werden, omdat u uw gezin niet durfde mee te nemen naar Bagdad (zie CGVS, Suhad, p. 4). Dat u verklaart dat u met uw gezin definitief naar Bagdad wou verhuizen omdat u zich in Tunesië bedreigd voelde, en tegelijkertijd verklaart dat u uw gezin nog even alleen in Tunesië liet omdat u in Bagdad werd bedreigd, geeft uw verklaringen een inconsistent en weinig aannemelijk karakter. Daarnaast legt u weinig consistente verklaringen af omtrent uw motivatie om klacht te gaan neerleggen bij de politie in juli 2011. Zo verklaart u dat wanneer u op 27 juli 2011 bedreigd wordt in Bagdad, u aangifte doet bij het politiebureau van Qanaat omdat u van mening bent dat u de aangifte misschien nodig heeft bij uw terugkeer naar Tunesië, waar u, zoals u zelf verklaart, een goed leven had (zie CGVS, Suhad, p. 17). Dit terwijl u nochtans van plan was om Tunesië definitief te verlaten omdat u er zich onveilig voelde en u op een ander moment tijdens het gehoor verklaarde dat u ten tijde van die laatste bedreiging in Bagdad ook wist dat u niet terug kon gaan naar Tunesië (CGVS Suhad p.5).

Verder zijn er enkele indicaties die doen vermoeden dat u moedwillig niet-correcte verklaringen aflegt. Dit tast uiteraard uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan. Zo leggen u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen af over het contact dat jullie momenteel hebben met uw familie. Tijdens het gehoor benadrukt u dat u uw vader niet heeft ingelicht over uw asielaanvraag in België en dat hij dus niet weet dat u in België bent (zie CGVS, Suhad, p. 8). Uw echtgenote verklaart daarentegen dat uw familie van uw huidige situatie op de hoogte is (zie CGVS, Israa, p. 5). Volgens haar is uw vader zelfs heel erg tevreden dat jullie momenteel in België zijn (zie CGVS, Israa, p. 6). Dat u en uw echtgenote op dergelijke punten onverzoenbare verklaringen afleggen,

doet twijfels rijzen over de oprechtheid van jullie verklaringen. Men mag namelijk verwachten dat u duidelijkheid kan scheppen over het feit of uw vader al dan niet op de hoogte is van het feit dat u in België of Europa bent.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat u vaag blijft over uw reisweg. U beweert dat u niet weet via welke luchthaven u Frankrijk binnenkwam (zie CGVS, Suhad, p. 22). Nochtans was u een frequent reiziger, waardoor het heel onwaarschijnlijk is dat u op geen enkele manier te weten kwam op welke vlucht u zat, in welke luchthaven u aankwam en in welke stad deze lag. Dergelijke vaststellingen doen verder twijfels rijzen over de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bijgevolg dient te worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

De documenten die u voorlegt veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Ze hebben namelijk onvoldoende bewijskracht om het Commissariaat-generaal er alsnog van te overtuigen dat u zich beroept op een ernstige vrees voor vervolging ten aanzien van Irak. Het merendeel van uw documenten bevestigen namelijk uw identiteit, uw afkomst en uw professionele activiteiten. Deze zaken staan hier echter niet ter discussie. U legt enkel een aangifte bij het politiebureau van Al Qanaat voor als bewijs van de dreigementen die u ontving. Zoals hierboven uiteengezet rijzen er bedenkingen omtrent de reden waarom u het attest zou gehaald hebben. Daarnaast moet worden vastgesteld dat de aangifte enkel stelt dat u uit de Shaab-wijk verdreven werd door een gewapende groepering die buiten de wet staat (zie vertaling aangifte bij het politiekantoor van Al Qanaat). Ze doet geen verdere uitspraak over de omstandigheden van de verdrijving. Dit document heeft trouwens enkel enige bewijswaarde wanneer deze gekoppeld wordt aan overtuigende verklaringen, wat in casu niet het geval is.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de veiligheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Tot slot moet worden opgemerkt dat de documenten die u voorlegt, niet van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag kunnen wijzigen. Het betreft immers document die enkel uw identiteit bevestigen, hetgeen hier niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

De Raad stelt vast dat verzoekster zich inzake de feiten en de middelen integraal beroept op hetgeen aangevoerd wordt in het beroepsverzoekschrift dat haar echtgenoot indiende tegen de beslissing die ten aanzien van hem werd genomen. Het beroep van haar echtgenoot is gekend bij de Raad onder rolnummer X.

Dienvolgens kan nuttig verwezen worden naar de motivering van arrest nr. X van 5 juli 2012 inzake haar echtgenoot.

Deze motivering luidt als volgt:

“2.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de wet op de motiveringsplicht, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.2.3. Verzoeker staat genoegzaam zijn profiel van beroepsmuzikant die afkomstig is uit Bagdad. Uit verzoekers documenten en coherente en consistente verklaringen, zoals deze blijken uit het

administratief dossier en afgelegd werden ter terechtzitting, inzake zijn opleiding, het musiceren en lesgeven blijkt dat hij muziek speelt op hoog niveau. Derhalve wordt aangenomen dat musiceren een essentieel onderdeel vormt van verzoekers persoon(lijkheid). Verzoeker is door het musiceren en de daaraan verbonden reizen ook een relatief gekend persoon.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas, in casu sommige aspecten van de bedreigingen en de vluchtroute, ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen, te dezen verzoekers profiel van hoogopgeleid beroepsmuzikant en lesgever.

Verweerder baseerde de Subject Related Briefing van 5 januari 2012 (zie map landeninformatie) onder meer op de "Note on the applicability of the april 2009 UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van juli 2010, zoals deze werden uitgebracht door UNHCR. Blijkens deze "guidelines" konden artiesten en muzikanten aanzien worden als personen die handelden in strijd met islamitische richtlijnen (zie onder meer nr. 330) en derhalve een risico voor vervolging lopen. De Raad stelt tevens vast dat voormelde "guidelines" op 31 mei 2012 een update kregen van UNHCR. Uit deze nieuwe richtlijnen blijkt onder andere dat, hoewel de situatie sinds 2008 verbeterde, artiesten meer lijden onder restricties ingevolge intolerantie en de strikte interpretatie van islamitische waarden dan onder directe aanvallen (zie p.32 van "UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq", 31 mei 2012).

Het wordt niet betwist dat verzoeker na de val van het regime van Saddam Hoessein verscheidene malen naar Europa reisde om te musiceren. Verzoeker, die sinds 2002 in Tunesië verbleef, vroeg geen internationale bescherming tijdens deze tournees. Tijdens de periode dat het geweld in Irak op haar hoogtepunt was, zoals algemeen bekend in de periode 2006-2008 (zie ook voormelde "guidelines"), en hoewel hij door zijn concerten in bijvoorbeeld Frankrijk en Engeland hiertoe gemakkelijk toegang had, diende hij geen asielaanvraag in.

Verzoeker maakt aannemelijk dat de gebeurtenissen in Tunesië naar aanleiding van de 'Arabische Lente' een negatieve invloed kunnen hebben gehad op de omstandigheden van zijn verblijf aldaar zodat hij genoodzaakt werd terug te keren naar Bagdad.

Verzoekers handelwijze doorheen de jaren maakt aannemelijk dat hij actueel omwille van zijn profiel als hoogopgeleid beroepsmuzikant in de negatieve belangstelling kan staan van extremistische groeperingen in Irak.

Verzoeker maakt aannemelijk dat hij behoort tot een sociale groep, zoals omschreven in artikel 48/3, § 4, d) van de vreemdelingenwet en dat dienvolgens kan worden aangenomen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet."

Derhalve maakt verzoekster aannemelijk dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS